

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«'Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικαία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2730

Ἄνακομιδὴ λειψάνων μεγ. Ἀθανασίου
Σάββατο 2 Μαΐου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ παρθενία κατὰ τὸν μέγα Ἀθανάσιο

Ἡ ἑορτὴ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου μᾶς δίνει, ἀγαπητοί μου, εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε σύντομα ἐπάνω σ' ἓνα σπουδαῖο θέμα, γιὰ τὸ **μεγαλεῖο τῆς παρθενίας**· γι' αὐτὸ ὀμιλεῖ στὸ ἔργο του *Περὶ παρθενίας, ἧτοι ἀσκήσεως* (βλ. P.G. Migne 28,251-281. Β.Ε.Π.Ε.Σ. 33,59-73. Ε.Π.Ε. 11,170-215). Τὰ ὅσα λέει ἐκεῖ εὐκόλα ἀκούγονται, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀκρόασι ἕως τὴν ἐφαρμογὴ εἶνε μεγάλη ἀπόστασι. Προσοχὴ λοιπόν.

***

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος εἶχε ὁδηγὸ στὴν παρθενικὴ ζωὴ· **δάσκαλός του ἦταν ὁ μέγας Ἀντώνιος**. Δηλαδή, ἓνας ἀγράμματος –ἀλλὰ πιστὸς τηρητῆς τῶν θείων ἐντολῶν– ἔγινε δάσκαλος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἄρα λοιπὸν ἡ σοφία βρίσκεται στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ μέγας Ἀθανάσιος ἀναπαύθηκε ὄχι στοὺς φιλοσόφους μὲ τὰ πολλὰ συγγράμματα, ἀλλὰ στὸν ἀγράμματο ἀσκητὴ. Ἔτσι καὶ στὴν παλιὰ Ἀθῆνα ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ ἀναπαύεται ὄχι τόσο σὲ μορφωμένους, θεολόγους, ἱεροκέρυκες καὶ πνευματικούς, ὅσο σὲ κάτι ἱερεῖς σχεδὸν ἀγράμματος. Διαβάστε τὸ βιβλίον γιὰ τὸν παπᾶ-Πλανᾶ, ποῦ ἦταν ἀμόρφωτος ἀλλὰ ἐπιβλήθηκε σὲ ὅλους ὡς ἀληθινὸς ποιμένας τοῦ λαοῦ.

Κάποτε ὁ βασιλεὺς, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἔστειλε ἐπιστολὴν στὸν ἅγιο Ἀντώνιο. Ὁ ταχυδρόμος ἦρθε, ἐκεῖ στὴν ἔρημο, καὶ τὴν ἐπέδωσε. Τὰ πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ Ἀντωνίου πήδησαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ. Ἐκεῖνος δὲν ἔδωσε σημασίαν· τὴν ἄφησε καὶ μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς μέρες, δὲν τὴν ἄνοιγε. Λένε οἱ μοναχοὶ του· –Γιατί, δάσκαλε, δείχνεις τέτοια περιφρόνησι; –Τὸ κάνω, λέει, γιὰ νὰ σᾶς ἐλέγξω. Ἐχουμε ἐπιστολὴν ὄχι τοῦ βασιλέως ἀλλὰ τοῦ «*βασιλέως τῶν βασιλευόντων*» (Α' Τιμ. 6,15)· ἐπιστολὴ τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ ἅγια Γραφή. **Πῶς δὲν συγκινεῖσθε ἀπὸ τὴν ἅγια Γραφή;** Ἐπιστολὴ εἶνε καὶ αὕτη.

Τὸ ἴδιο ὅμως ἰσχύει καὶ γιὰ ἐμᾶς. Κυκλοφορεῖ πρὸς διάδοσιν ἐπιστολὴ δῆθεν τοῦ ἁγίου Νεκταρίου μὲ ἀπειλή, ἂν δὲν τὴν ἀντιγράψῃς δέκα φορές, ὅτι θὰ πάθῃς κακὸ. Καὶ κάθονται νύχτα - μεσάνυχτα κι ἀντιγράφουν. Αὐτὰ μὴν τὰ λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν. Εἶνε παγίδα τοῦ διαβόλου· μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὴ μελέτῃ τῆς ἀληθινῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κυρίου, τῆς ἁγίας Γραφῆς δηλαδή. Ἀποκτήστε τὴν Ἱερὰ συνήθεια **ν' ἀντιγράφετε τὴν ἅγια Γραφή**. Κ' ἐγὼ ὁ γέροντας κάθομαι καὶ τὴν ἀντιγράφω. Μ' ἀρέσει· εἶνε μεγάλο πρᾶγμα. Ἀλλιῶς ἐντυπώνεται τὸ θεόπνευστο κείμενο ὅταν διαβάζεται, καὶ ἀλλιῶς ὅταν ἀντιγράφεται. Ἀφοῦ ἔχουμε τὸ διαμάντι, γιὰτί πᾶμε στὰ χαλκία;

Ὅταν ἦμουν στρατιωτικὸς ἱερεὺς, ἔφτανα στὰ φυλάκια στὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα τὴν ἐπόμενη ἡμέρα δὲν ἦταν στὴ ζωὴ· σκοτώνονταν γιὰ τὴ λευτεριά τῆς πατρίδος. Ἐβλεπα λοιπὸν ὅτι ὅλοι στὶς τσέπες τους εἶχαν – τί νομίζετε; τὴν λεγομένη **Ἅγια Ἐπιστολή**. Ἔ, δὲν μπορούσα, ἐκείνη τὴ φοβερὴ ὥρα ποῦ αὐτοὶ θυσιάζονταν, νὰ τοὺς πῶ νὰ τὴν πετάξουν. Σὲ ἄλλες ὥρες ἔλεγα: Μὴ διαβάσετε μόνον αὐτὴ τὴν ἐπιστολή· ὑπάρχει μία ἄλλη ἀπειρώς ἀνώτερη κι αὕτη εἶνε ἡ ἅγια Γραφή.

Ἄν πᾶς στὰ σπίτια, σὲ ὅλα θὰ βρῆς ἐπιστολὲς ἀνθρώπων, γονέων κ.λπ.. Τὶς κρατοῦν καὶ τὶς διαβάζουν. Ἀφήνω τὴν κατάχρησι καὶ τὴν ἀηδία μὲ ἐπιστολὲς τῶν ἐρωτευμένων· γράφουν ἐκεῖ σελίδες ὀλόκληρες. Ἡ ἅγια Γραφή εἶνε **ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἠγαπημένου μας**. Καὶ ἂν οἱ κοσμικοὶ διαβάζουν τὰ γράμματα τῶν ἀγαπητικῶν τους, ἐμεῖς νὰ διαβάζουμε τὴν ἐπιστολὴ Ἐκείνου ποῦ πράγματι πάνω ἀπ' ὅλους μᾶς ἀγάπησε «*εἰς τέλος*» (ἰω. 13,1).

Μιὰ μέρα, λέει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, πῆγαν στὸν μέγα Ἀντώνιο σοφοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ τὸν πειράξουν, νὰ τὸν δοκιμάσουν. Νόμισαν ὅτι θὰ ἔταν εὐκόλο νὰ παίξουν μαζί του.

–Ἐμεῖς στὴν Ἀλεξάνδρεια ἔχουμε σπουδαία βιβλιοθήκη, εἶπαν. Ἐσὺ τί διαβάζεις;

–Ἐχω, τοὺς ἀπαντᾷ, ἓνα βιβλίον ποῦ ἐσεῖς δὲν τὸ ἔχετε· τὸ ξεφυλλίζω καὶ τὸ μελετῶ.

–Μπᾶ· τί βιβλίον ὑπάρχει ἐδῶ στὴν ἔρημο;

–Ὅριστε τὸ βιβλίον μου, λέει· **ἡ φύσις ὀλόκληρη**· αὐτὸ εἶνε τὸ βιβλίον μου.

Γιὰ τὶς ψυχὰς ποῦ ἀγάπησαν τὴν παρθενία ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, **τρία βιβλία**. Τὸ ἓνα εἶνε ἡ ἅγια **Γραφή**. Τὸ δεῦτερο εἶνε ἡ **φύσις**, ὁ φυσικὸς κόσμος· ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα, τὸ δέντρο, τὸ ἄρνάκι, ὁ γεωργός, τὸ χιόνι... Ἐνας ἱεροκέρυκα, ποῦ περπατοῦσε μὲς' στὴ Νέα Ὑόρκη, λέει· Θεέ μου, σὲ παρακαλῶ, δός μου τὴ χάρι πίσω ἀπ' ὅλα νὰ βλέπω ἐσένα. Καὶ τὸ τρίτο βιβλίον, ποῦ πρέπει συχνὰ νὰ μελετοῦμε καὶ νὰ ἐξετάζουμε, εἶνε ἡ **συνειδήσι** μας. Ἔτσι θὰ ζοῦμε μιὰ πνευματικὴ ζωὴ.

Αὐτὰ λέει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος γύρω ἀπὸ τὸν διδάσκαλό του, τὸν μέγα Ἀντώνιο.

***

Στὸ ἔργο του τώρα Περὶ παρθενίας ὁ ἅγιος πατὴρ ἀπευθύνεται σὲ γυναῖκα παρθένο. Στὴν ἀρχὴ γράφει περὶ ὀρθοδόξου πίστεως. Κατόπιν λέει γιὰ τὴν ἀφιέρωσι στὸ Χριστό, γιὰ τὶς μοναχικὲς ἀρετὲς (ταπεινοφροσύνη, νηστεία, προσευχή), γιὰ τὰ φθοροποιὰ πάθη (καλλωπισμὸς, πολυτέλεια, γαστριμαργία), δίνει συμβουλές, προτείνει προσευχές, καὶ τέλος κλείνει μὲ ἓνα ἐγκώμιον τῆς παρθενίας. Ὅσα γράφει εἶνε πολῦτιμα καὶ γιὰ

άντρες που ἐπιλέγουν τὴν παρθενικὴ ζωὴ, ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν εἶνε ὠφέλιμα καὶ σὲ κάθε Χριστιανό.

Ῥίζα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶνε ἡ ὀρθόδοξος **πίστις**. «Ὅλοι ἄς ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Κύριο «Πρόσθετες ἡμῖν πίστιν» (Λουκ. 17,5)· δὸς μας, Κύριε, πίστι. Κοντὰ στὴν πίστι χρειάζεται νὰ ἀσκοῦμε τὴν **ταπεινώσι**, τὴ **νηστεία**. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, λέει, στὴν κορυφὴ νὰ ἔχουμε τὴν **ἀγάπη**, ποὺ εἶνε τὸ ἐπιστέγασμα ὄλων τῶν ἀρετῶν.

«Βαρὺ πρᾶγμα εἶνε ἡ ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ δυσβάστακτη ἡ ἐγκράτεια, ἀλλὰ τίποτα γλυκύτερο δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸν οὐράνιο Νυμφίον» (24· P.G. Migne 28,280c).

Αὐτὰ γιὰ ἐκείνους ποὺ ζοῦν στὰ μοναστήρια εἶνε εὐκολώτερα, χωρὶς νὰ λείπουν κ' ἐκεῖ οἱ πειρασμοί. Γιὰ ὅσους ὅμως ζοῦμε στὴν κοινωνία (μέσα στὰ νοσοκομεῖα, σχολεῖα, ἐργοστάσια κ.λπ.) ἡ δυσκολία εἶνε μεγάλη. Γι' αὐτὸ μερικοὶ λένε, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατηθῆ κανεὶς καθαρὸς μέσα στὸν κόσμο κι ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶνε ὅλοι στὰ μοναστήρια. Δὲν συμφωνῶ, διότι αὐτὸ δὲν εἶνε σύμφωνο μὲ τὴν ἀγία Γραφή. **Ὁ παρθενικὸς βίος μπορεῖ ν' ἀνθήσῃ καὶ στὸν κόσμῳ**. Στους τρεῖς πρώτους αἰῶνες, ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔψαλλε τὸ ἐγκώμιο τῆς παρθενίας (βλ. Α' Κορ. 7,7,32,40), δὲν ὑπῆρχαν μοναστήρια. Δὲν καταφρονῶ τὸ μοναχισμό. Θέλω νὰ πῶ τοῦτο· ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι ἔνα ἀντίθεο κράτος καταργεῖ τὰ μοναστήρια, καταλαμβάνει τὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ τὸ κάνει γεωργικὸ κληρο, τί σημαίνει αὐτό; ὅτι θὰ ἐκλειψῇ καὶ ἡ παρθενία; Ὅχι· ἡ παρθενία ἀσχέτως τόπου καὶ χρόνου εἶνε αἰώνιο χάρισμα φυτευμένο ἀπὸ τὸ Θεό· μπορεῖ νὰ ἀσκήται μέσα καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδίνο καὶ στὴ Μόσχα. Νά, στὴ Ῥωσία κατήργησαν τὰ μοναστήρια, ὑπῆρχε ὅμως παρθενικὸς βίος ὡς **«κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν»**, ποὺ λέει τὸ Ἅσμα ἀσμάτων (2). Ὅχι ὁ τόπος λοιπόν, ἀλλὰ ὁ τρόπος.

Ἐπειτα, παρθενικὴ ζωὴ ἴσον **σταυρὸς**. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέξουμε. Ἄν ὅσοι ἐκλέγουν τὸν ἔγγαμο βίον κοπιᾶζουν μιά φορά, ὅσοι διαλέξουν τὸν παρθενικὸ βίον πρέπει νὰ κοπιᾶσουν δύο φορές. Ἄν τὸ ρίξουν ἔξω, τότε ἡ παρθενικὴ ζωὴ δὲν εἶνε σταυρὸς καὶ κακοπάθεια, εἶνε καλοπέρα.

Ὁ μέγας Ἀθανάσιος συνιστᾷ **προσοχή**. Ἡ παρθενία εἶνε ἄνθος εὐπαθές. Ὅπως λέει ἔνα ῥητὸ γιὰ τὸν ἄντρα **«Φεῦγε ἀπὸ γυναικὸς ὡς ἀπὸ ὄφρα»** (πρβλ. Σ.Σειρ. 21,2), ἔτσι καὶ οἱ παρθένοι γυναῖκες πρέπει «νὰ φεύγουν ἀπὸ ἄνδρὸς ὡς ἀπὸ ὄφρα». Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ἡ παρθένος κινδυνεύει ὄχι τόσο ἀπὸ κοσμικοὺς ἄντρες—αὐτὸ τὸ λένε καὶ οἱ πατέρες, **ὁ Χρυσόστομος** ἔχει ὀλόκληρη ὁμιλία—ὅσο πολὺ περισσότερο ἀπὸ θρησκευτικούς, εἴτε κληρικοὺς εἴτε λαϊκοὺς. Ἀλλὰ κι αὐτοὶ κινδυνεύουν ἀπὸ αὐτήν. Ἐχουμε πολλὰ παραδείγματα παλαιὰ καὶ νεώτερα. Γι' αὐτὸ, ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη συναντήσεως μὲ θρησκευτικὸ πρόσωπο, ἡ συνάντησι νὰ γίνεται παρουσία καὶ δευτέρου προσώπου ὡς μάρτυρος, γιὰ ἀσφάλεια. Ἔτσι λέει ὁ **μέγας Βασίλειος**· αὐτὰ δὲν εἶνε λόγια τοῦ Αὐγουστίνου, εἶνε τῶν πατέρων ποὺ τὰ δοκίμασαν καὶ ἔχουν πείρα καὶ μᾶς συμβουλεύουν.

Ἡ παρθενία εἶνε ἔνα σπάνιο φυτὸ καὶ χρειάζεται προσοχή γιὰ νὰ διατηρηθῆ. Σιγὰ - σιγὰ, ἀρχίζεις νὰ συζητᾷς ἀπὸ τὰ ὑψηλά καί, ἐνῶ εἶσαι στὰ ἄστρα, **ἀνεπαίσθητα καταρκαλῆς**· ἡ συζήτησι ἀπὸ τὰ ἄστρα καταλήγει κάτω στὰ κόπρια. Νὰ πηγαίνετε νὰ ἐξομολογήσθε σοβαρά, νὰ ἔχετε τὰ μάτια σας πρὸς τὰ κάτω, γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσετε πειρασμὸ καὶ στὸν πνευματικόν. Ἐχουμε παραδείγματα. Ποῦ νὰ καθήσουμε νὰ τὰ λέμε! Ἱεροκήρυκες ἔπεσαν, πνευματικοὶ ἔπεσαν, ἐπίσκοποι ἔπεσαν. Γι' αὐτὸ φοβοῦ τὸν ἑαυτὸ σου. Ὅχι ζωηρότητες

καὶ ἀστειότητες. Οὔτε σκυθρωπότης, ἀλλὰ σοβαρότης. Ἔτσι νὰ ζήσετε μέσα στὴν κοινωνία, ἐφ' ὅσον ἐκουσίως ἐκλέξατε τὴν παρθενία.

Κάτι ἄλλο, στὸ ὁποῖο ὑστεροῦμε πολὺ εἶνε, ὅτι ἡ παρθενικὴ ζωὴ θέλει **δάκρυα**. **«Ἐῖσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου»** (Ματθ. 6,6) κ' ἐκεῖ κλάψε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ γιὰ τὴν κοινωνία καὶ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, γιὰ ὅλα τὰ θλιβερά ποὺ συμβαίνουν. Στους ὁσίους ψάλλουμε· **«Ταῖς τῶν δακρῶν σου ῥοαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐגעώρησας...»** (ἀπολυτ. ὁσίων). Καὶ ἐρωτῶ· ὑπάρχουν δάκρυα; Δὲν ὑπάρχουν. **Ξερά, κατάξερα εἶνε τὰ χωράφια μας**. Βέβαια τὰ δάκρυα εἶνε χάρισμα. Καὶ ὑπάρχουν ψυχές ποὺ θρηνοῦν τ' ἁμαρτήματά τους μετὰ δακρῶν, ὅπως ὁ ἀπόστολος Πέτρος ποὺ **«ἐξελεθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς»** (Ματθ. 26,75. Λουκ. 22,62). Χρειαζόμαστε δάκρυα. Ὅπως λέει ὁ **Γρηγόριος ὁ θεολόγος**, πρέπει ἐμεῖς, ποὺ βαπτισθήκαμε ἀλλὰ δὲν τηρήσαμε τὴν λευκότητα τῆς ψυχῆς, κυλιστήκαμε σὲ διάφορα ἁμαρτήματα, διαπράξαμε ἐγκλήματα, νὰ χύσουμε τόσα δάκρυα ὅσο εἶνε τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας μας. Πόσο πίσω εἴμαστε. Δὲν ἔχουμε τὸ χάρισμα τῶν δακρῶν; τοῦλάχιστον νὰ ἔχουμε τὸ πένθος γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας· **«μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται»** (Ματθ. 5,4).

Αὐτὰ μᾶς λέει ἐδῶ ὁ μέγας Ἀθανάσιος. Καὶ στὸ τέλος πλέκει τὸ **ἐγκώμιο τῆς παρθενίας**.

Ἀγαπήστε τὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου· ἡ παρθενία εἶνε ζωὴ αὐστηρὴ καὶ πρέπει νὰ κοπιᾶσετε διπλάσια ἀπ' ὅ,τι οἱ ἔγγαμοι. Διαβαίνετε ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν. Νὰ σώζεστε, ὅπως ἡ δορκάδα ἀπὸ παγίδα (Σ. Σειρ. 27,20· βλ. Παρ. 6,5) καὶ ν' ἀξιῶνεστε νὰ λέτε· **«Ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐρρῦσθημεν»** καὶ ἐσώθημεν (Ψαλμ. 123,7).

Ἀποφάσεις νὰ ζήσης παρθενικὴ ζωὴ; Θὰ βγῆς στὸ πέλαγος καὶ **θὰ συναντήσης τρικυμία μεγάλη**· λογισμοὺς, σκέψεις, συναπαντήματα, πειρασμούς. Κ' ἐνῶ ὁ ἔγγαμος ὅταν τὸν βροῦν οἱ πειρασμοὶ καταφεύγει στὸ λιμάνι τοῦ γάμου, γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει λιμάνι, λέει ὁ Χρυσόστομος (βλ. P.G. 51,217). Θὰ βλέπης τὰ λιμάνια καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέπεται νὰ πᾶς ἐκεῖ. Θὰ κλυδωνίζεσαι ἄλλος λιγώτερο, ἄλλος περισσότερο, ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι· ἔχεις δίπλα σου τὸ Χριστό, ποὺ εἶπε στὴν ἄγρια θάλασσα **«Σιώπα, πεφύμωσο»** (Μάρκ. 4,39), καὶ οἱ ἄνεμοι θὰ σιωποῦν καὶ θὰ ἔρχεται γαλήνη.

* * *

Τελειώνω, ἀδελφοί μου. **Κάθε πιστὸς ἄς γίνῃ ἕνας ἱεραπόστολος**. Εἶνε σπουδαῖο αὐτό. Πρέπει ὅμως προηγουμένως **νὰ καταρτισθῆ**. Νὰ γίνῃ πρώτα αὐτὸς Χριστιανός. Ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος, πρώτα νὰ φωτισθῆ καὶ μετὰ νὰ φωτίσῃ, πρώτα ν' ἀγιαστῆ καὶ μετὰ νὰ ἀγιάσῃ ἄλλους (βλ. Β' Ἀπολογ., ΟΑ'· P.G. 35,480b). Ἄς προσπαθῆσῃ νὰ καταρτισθῆ πνευματικά. Μελετᾶτε ἀγία Γραφή. Θὰ σᾶς κάνω ἐρωτήσεις. Νὰ ἐξομολογήσθε τακτικά, νὰ λέτε τ' ἁμαρτήματά σας μὲ σεμνότητα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου.

Σᾶς ἐμπιστεύομαι στὸ Θεὸ καὶ στὸν **«λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ»** ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς οἰκοδομήσῃ (Πράξ. 20,32). Χωρὶς ἐκκλησιασμὸ καὶ προσευχὴ δὲν σώζεστε. Στὴν ἀρχὴ νὰ πιέσετε τὸν ἑαυτὸ σας. Προτιμήσετε νὰ κοιμηθῆτε χωρὶς ψωμί παρὰ χωρὶς ἀγία Γραφή. Καὶ παρακαλεῖτε τὸ Θεό, αὐτὰ ποὺ διαβάζετε νὰ τὰ ἐφαρμόζετε, καὶ νὰ διαδοθοῦν σὲ ὅλο τὸν κόσμῳ πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτά. Ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1263²

Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως
21 Μαΐου 2026 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πιστεύουμε σ' αὐτὸν ποὺ ζῆ καὶ βασιλεύει

«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» (θ. Λειτ.)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, πάντοτε θρησκεύει. Εἶνε ἔμφυτη στὴν καρδιά του ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξερριζώσῃ. Ὅπως ἀγαπάει τὸ παιδί τὴ μάνα καὶ ἡ μάνα τὸ παιδί, ἔτσι μέσα μας, πιὸ ἰσχυρὸ κι ἀπὸ τὸ μητρικὸ φίλτρο, εἶνε τὸ **θρησκευτικὸ συναίσθημα**. Ὁ ἄνθρωπος πάντοτε θρησκεύει. Τί θὰ πῆ θρησκεύει; Πιστεύει. Καὶ τί πιστεύει; Ὅτι **ὑπάρχει Θεός**, ὅπως ἄλλωστε εἶνε καὶ λογικὸ. Σὲ ὅλους ὑπάρχει ἡ πίστι σὲ Πλάστη ποὺ δημιούργησε τὰ σύμπαντα.

Διαφέρουν βέβαια οἱ ἄνθρωποι ὡς πρὸς τὴν ἀντίληψι περὶ Θεοῦ. Ὑπάρχουν ποικίλες πίστεις καὶ δόγματα, **πολλὲς θρησκείες**. Ἄλλ' ἐὰν μὲ ρωτήσετε, ποιά ἀπ' ὅλες εἶνε ἡ ἀληθινή, θὰ σᾶς ἀπαντήσω· ἀληθινή εἶνε μία καὶ μόνο, ἡ δική μας πίστις, **ἡ ὀρθόδοξος πίστις**. Γιατί μόνο ἡ δική μας πίστις εἶνε ἀληθινή, καὶ δὲν εἶνε καὶ τῶν Τούρκων ἢ τῶν Ἑβραίων ἢ τῶν ἄλλων; Διότι τὴ δική μας πίστις δὲν τὴ θεμελίωσε ἄνθρωπος· τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία τὴν ἴδρυσεν μὲ τὸ τίμιον αἷμα τοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶνε Θεάνθρωπος.

Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Ἔχετε ἀποδείξεις; θὰ μᾶς ρωτήσουν. Μάλιστα. Εἶνε Θεός· τὸ φωνάζει ἡ διδασκαλία του, ὁ ἅγιος βίος του, οἱ προφητεῖες του, τὰ θαύματά του. Ἀπὸ τὰ θαύματά του τὸ μεγαλύτερο εἶνε ἡ Ἀνάστασις, τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε· μετὰ ἀκολουθεῖ, δεύτερο θαῦμα, αὐτὸ ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, ἡ ἀνάληψίς του· καὶ τρίτο θαῦμα εἶνε ἡ Πεντηκοστή, ποὺ θὰ ἐορτάσουμε σὲ δέκα μέρες.

Ὁ Χριστός, ὅταν ἀναστήθηκε, ἐπὶ σαράντα μέρες περπατοῦσε ἐπάνω στὴ γῆ καὶ στοὺς διαστήματα αὐτὸ φανερώθηκε κατ' ἐπανάληψιν σὲ δικούς του ἀνθρώπους. Προτοῦ νὰ φύγῃ καὶ ν' ἀναληφθῇ στοὺς οὐρανοὺς, ἔδωσε στοὺς μαθητάς του ἐντολὴ νὰ μαζευτοῦν σὲ κάποιο

ὑψωμα, στοὺς Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ συγκεντρώθηκαν ὅλοι, ἄντρες - γυναῖκες, καὶ ἀκουγὰν τὰ λόγια του, τὶς τελευταῖες παραγγελίες τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ὥρα ἐκείνη λοιπὸν ἔγινε τὸ θαῦμα. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμα τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Τί ἔγινε; Τὰ εὐλογημένα πόδια τοῦ Χριστοῦ, τὰ πόδια ποὺ τρία ὀλόκληρα χρόνια ὄργωσαν τὴν Παλαιστίνη, τὰ πόδια ποὺ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι καρφώσαμε στοὺς σταυροὺς, ἔπαυσαν πλέον νὰ πατοῦν ἐπάνω στὴ γῆ. Ὁ Χριστὸς **ἄρχισε νὰ ὑψώνεται στοὺς οὐρανοὺς!** Φαίνεται αὐτὸ ἀπίστευτο; Ἄλλὰ γιατί; «*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*» (Λουκ. 18,27). Ὁ Χριστός, ποὺ ἔδωσε στοὺς ἀετοὺς τὴ δύναμι νὰ πετάῃ, δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀνεβῆ ὁ ἴδιος ψηλά;

Προτοῦ ν' ἀναχωρήσῃ ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ἁγίους ἀποστόλους νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα· νὰ μείνουν ἐκεῖ καὶ νὰ περιμένουν νὰ ἔλθῃ τὸ πανάγιο Πνεῦμα, ποὺ θὰ τοὺς ἔδινε μιὰ ἐξαιρετικὴ δύναμι γιὰ νὰ διδάξουν τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ πράγματι κάθισαν στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ δέκα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάληψι **ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο** καὶ τοὺς ὤπλισε μὲ τὴ δύναμι του γιὰ τὸ ἔργο τους.

***

Δύο πράγματα θέλω ἐδῶ νὰ ὑπογραμμίσω.

- Τὸ πρῶτο. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα δείχνει, ὅτι **αὐτὸς ποὺ πιστεύουμε ζῆ καὶ βασιλεύει**. Δὲν πέθανε ὅπως πεθαίνουν καὶ λησμονοῦνται ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ὁ Χριστὸς καὶ μετὰ ἑκατὸ χρόνια καὶ μετὰ διακόσια χρόνια καὶ μετὰ τριακόσια χρόνια καὶ μετὰ χίλια χρόνια, καὶ πάντοτε θὰ ζῆ. Εἶνε Θεός, ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησία του.

Γι' αὐτὸ ὅποιος πάει κόντρα στοὺς Χριστὸ – ὅποιος καὶ νὰ 'νε αὐτός, εἴτε μικρὸς εἴτε μεγάλος, εἴτε γυναῖκα εἴτε ἄντρας, εἴτε ἀπλὸς ἄνθρωπος εἴτε κυβερνήτης ἢ πρόεδρος δημοκρατίας ἢ ὅσοδήποτε ἰσχυρὸς κι ἂν εἶνε–, ὁ

ποιος πάει κόντρα με τὸ Χριστὸ θὰ γίνῃ στάχτη. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· Ποιὸς ἄνθρωπος με γυμνά πόδια δίνει κλωτσιές στὰ καρφιά; Ἄν τὸ κάνῃ, θὰ εἶνε τρελλός. Τὰ καρφιά δὲν θὰ πάθουν τίποτε· αὐτὸς θὰ πονέσῃ καὶ θὰ πληγωθῇ, θὰ ματώσουν οἱ σάρκες του. Εἶνε ὁ λόγος ποῦ εἶπε ὁ Χριστὸς στὸν ἀπόστολο Παῦλο ὅταν ἐκεῖνος τὸν καταδίωκε ἀκόμη πηγαίνοντας πρὸς τὴ Δαμασκό· «*Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζεις*» (Πράξ, 26,14). Εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ μάταιο νὰ δίνῃς κλωτσιές ἐπάνω στὰ καρφιά. Εἶνε λοιπὸν ἀήττητος ὁ Χριστός. Ἡ τελικὴ νίκη ἀνήκει σ' αὐτόν, ἀσχέτως ἂν στὴν παρούσα ζωὴ δὲν φαίνεται νὰ ἐπικρατῇ ἀμέσως καὶ παντοῦ τὸ θέλημά του. Ἐμεῖς πιστεύουμε ὄχι στὸ «ἐδῶ καὶ τώρα»· ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ «*νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*». Ἐδῶ βρίσκεται ἡ διαφορὰ· αὐτὴ εἶνε ἡ θρησκεία μας. «Ὅλοι θὰ πεθάνουμε, ἐκεῖνος *μένει εἰς τὸν αἰῶνα*» (Ἰω. 8,35· 12,34. Ἑβρ. 7,24). Σὰς ἐρωτῶ· πρὶν ἑκατὸ χρόνια ποιὸς κυβερνοῦσε τὴν Ἑλλάδα; Τότε γινόταν θόρυβος μεγάλος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, τώρα πρέπει ν' ἀνοίξῃς τὴν ἱστορία γιὰ νὰ τὸ βρῆς κάπου γραμμένο με ψιλὰ γράμματα.

- Τὸ ἕνα ποῦ μᾶς διδάσκει ἡ Ἀνάληψις εἶνε αὐτό. Τὸ ἄλλο εἶνε, ὅτι τὴν ὥρα ἐκεῖνη τῆς θείας Ἀναλήψεως οἱ μαθηταὶ καὶ ἡ Παναγία μητέρα τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔβλεπαν ν' ἀνεβαίνει συνεχῶς στὰ ὕψη, νὰ πετᾷ στὰ οὐράνια σὰν χρυσάετος, καὶ ἔμειναν ἔτσι, νὰ κοιτάζουν ἔκθαμβοι ψηλὰ στὸν οὐρανὸ· συνεχῶς ἐκεῖ, καὶ μόνο ἐκεῖ. Τί μᾶς λέει αὐτό; Ὅπως ἐκεῖνοι, ποῦ ἀποτελοῦσαν τότε τὴν πρώτη Ἐκκλησία, εἶχαν τὰ μάτια τους καρφωμένα ἐπάνω ψηλά, ἔτσι κ' ἐμεῖς ἡ σημερινὴ Ἐκκλησία, ἂν εἴμαστε Χριστιανοί, **πρέπει νὰ ἔχουμε τὰ μάτια μας στὸν οὐρανὸ. Ἡ πατρίδα μας εἶνε ὁ οὐρανός.** Ῥώτησαν κάποτε ἕνα φιλόσοφο· –Ποιὰ εἶνε ἡ πατρίδα σου; Αὐτὸς δὲν ἀπαντοῦσε. Τὸν ῥωτοῦν πάλι· –Ποιὰ εἶνε ἡ πατρίδα σου, ποῦ γεννήθηκες; –Θέλετε νὰ μάθετε ποιὰ εἶνε ἡ πατρίδα μου; Περιμένετε, τοὺς λέει. Ἦταν πρωτὶ ἔγινε μεσημέρι, βράδιασε. Ὅταν ἔγινε νύχτα καὶ βγήκαν τὰ ἄστρα, τότε σήκωσε τὸ χέρι, ἔδειξε τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς λέει· –Νὰ ἡ πατρίδα μου· ὁ οὐρανός, αὐτὴ εἶνε ἡ πατρίδα μου... Ὁ οὐρανός! μεγάλο δίδαγμα μᾶς δίνει ἡ σημερινὴ ἡμέρα.

Δὲν εἶνε ἡ γῆ ἡ πατρίδα μας. Αὐτὴ ἡ γῆ, πάνω στὴν ὁποία καθόμαστε καὶ πάνω στὴν ὁποία φιλονικοῦμε καὶ γλεντοῦμε καὶ διασκεδάζουμε καὶ ὀργιάζουμε γιὰ ἕνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα ζωῆς, αὐτὴ ἡ γῆ τί εἶνε; Ἐν συγ-

κρίσει με τὰ ἄστρα, με τοὺς γαλαξίες, με τὸ ἀπέραντο σύμπαν, εἶνε ἕνα κουκκὶ ἄμμου – τί νομίζετε; Ὅ,τι εἶνε ἕνα κουκκὶ τῆς ἄμμου, αὐτὸ εἶνε ὀλόκληρη ἡ γῆ, με τὰ βουνά, με τοὺς κάμπους, με τὰ δάση, με τοὺς ὠκεανούς, με τὰ πλούτη, με τοὺς θρόνους, με τὶς βασιλεῖες, με τοὺς ἔρωτες, με τὶς γυναῖκες, με τὰ ὄργια· ἕνα κουκκὶ ἄμμου. Τί θὰ λέγατε, ἀγαπητοί μου, ἐὰν βλέπατε δυὸ ἀνθρώπους νὰ σκοτώνονται με τὰ μαχαίρια, τοὺς πλησιάζατε καὶ ῥωτούσατε, Γιατί σκοτώνεστε; κι αὐτοὶ σὰς ἀπαντοῦσαν· Νά, **μαλώνουμε γιὰ ἕνα κουκκὶ ἄμμο...** Δὲν θὰ λέγατε ὅτι εἶνε τρελλοί; Καὶ πράγματι τρελλὸς εἶνε ὁποῖος μαλώνει γιὰ ἕνα κουκκὶ ἄμμο, καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν κόσμο τῆς αἰωνιότητος ποῦ τὸν περιμένει.

***

Αὐτὰ τὰ δυὸ μεγάλα μηνύματα σαλπίζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία. Τὸ πρῶτο, ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, σημαίνει ὅτι, ὅσο κι ἂν πολεμήσουν τὴν Ἐκκλησία οἱ σπεῖρες τῶν ἀθέων ποῦ βάλθηκαν νὰ τὴν ξερριζώσουν, **δὲν θὰ πετύχουν τίποτα.** Μιὰ θρησκεία ποῦ ἔζησε στὸ ξεκίνημά της τρεῖς αἰῶνες διωγμῶν ἀπὸ Ῥωμαίους αὐτοκράτορες, πέρασε ἔπειτα τετρακόσα καὶ πεντακόσα χρόνια σκλαβιάς κάτω ἀπὸ σουλτάνους, ἔζησε τὴ δοκιμασίαν τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ τῶν ἀθέων καθεστώτων, ἀλλὰ καὶ τὸν ξερριζωμὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, θὰ ξεπεράσῃ καὶ κάθε ἄλλη δοκιμασία. Οἱ πρόγονοί μας κράτησαν τὴν πίστι τῶν πατέρων. Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ **δὲν ξερριζώνεται.** Θὰ μείνῃ αἰωνίως. Κι ὁποῖος τὰ βάλῃ μαζί της, θὰ γίνῃ στάχτη· **εἶνε νᾶνος, πολὺ μικρὸς** καὶ ἀσήμαντος μπροστὰ στὸ Χριστό, τὸν αἰώνιο βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ποῦ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ τὸ δεύτερο μήνυμα, τὸ νὰ ἔχουμε τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά μας προσηλωμένα στὸ Θεό, σημαίνει, **νὰ ἀγαπήσουμε τὸ Χριστὸ** με ὅλη τὴ δύναμί μας. Νὰ μὴ ζοῦμε σὰν τὰ κτήνη, σὰν τὰ ζῶα, ἀλλὰ νὰ ὑψωνώμαστε σὲ ζωὴ πνευματικὴ. Μὴ σερνώμαστε στὸ χῶμα σὰν σαῦρες καὶ σκουλήκια, ἀλλὰ **σὰν ἀετοὶ νὰ πετοῦμε σὲ ὕψη.** Ἄετὸς ἦταν κάποτε ἡ πατρίδα μας, καὶ ἀετοὶ πρέπει νὰ γίνουμε πάλι ὅλοι. Νὰ πετοῦμε ψηλά, πολὺ ψηλά.

Παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων, παιδιὰ τοῦ Πόντου, παιδιὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν. **Μείνατε κοντὰ στὸ Χριστό** καὶ θὰ εἴστε εὐλογημένοι.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 978 ²	Τῆς ἁγίας Θεοδοσίας Παρασκευὴ 29 Μαΐου 2026 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Παρθενομάρτυς Θεοδοσία, ὀσιομάρτυς Θεοδοσία καὶ Ἀλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως

Ἡ 29η Μαΐου, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡμέρα σημαντική. Ἐὰν ἀνοίξουμε τὸ συναξάρι τῆς Ἐκκλησίας, θὰ δοῦμε ὅτι τὴν ἡμέρα αὐτὴ τελεῖται ἡ μνήμη δύο ἁγίων γυναικῶν οἱ ὁποῖες φέρουν τὸ ἴδιο ὄνομα· Θεοδοσία λέγεται ἡ μία, Θεοδοσία λέγεται καὶ ἡ ἄλλη.

***

Ἡ ἁγία παρθενομάρτυς Θεοδοσία ἡ ἐν Καισαρείᾳ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν τῶν πρώτων αἰώνων. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Τύρο τῆς Φοινίκης. Ὅταν ἔφθασε σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν τὴν συνέλαβαν οἱ εἰδωλοάτρες στὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης καὶ τὴν ἔδεσαν. Μαζὶ μὲ ἄλλους Χριστιανούς ὁμολογητὰς τὴν ἔφεραν ἐμπρὸς στὸν ἄρχοντα Οὐρβανό. Αὐτὸς τὴν ἐπρόσταξε νὰ θυσιάσῃ στὰ εἶδωλα. Ἡ Θεοδοσία ἀρνήθηκε, καὶ τότε ἐκεῖνος διέταξε νὰ τὴ χτυπήσουν. Τὴν πλήγωσαν στὰ πλευρὰ καὶ τοὺς μαστοὺς καὶ ξέσχισαν ὅλο τὸ σῶμα της. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέφερε σιωπηλὴ καὶ μὲ καρτερία ἡ νεαρὴ Θεοδοσία. Ὁ Οὐρβανὸς ἐπανέλαβε τὴν προσταγή, ἀλλὰ ἡ ἁγία ἔμεινε πάλι ἄκαμπτη. Τότε πλέον διέταξε νὰ τὴ ρίξουν στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἔτσι τερμάτισε τὸ μαρτύριό της νικητήρια.

***

Ἡ ἄλλη Θεοδοσία εἶνε ἡ **ὀσιομάρτυς Θεοδοσία ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα**. Αὐτὴ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴ Βασιλεύουσα σὲ ἄλλη ἐποχὴ, τὸν 8ο αἰῶνα, στὰ χρόνια τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Ἀδραμυττινοῦ (714 μ.Χ.). Ἦταν κόρη εὐσεβῶν καὶ πλουσίων γονέων. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της ἡ μητέρα ὠδήγησε τὴν κόρη, ἡλικίας τότε 7 ἐτῶν, σὲ ἓνα μοναστήρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στὸ ὁποῖο ἀργότερα ἔγινε μοναχὴ. Μετὰ τὸ θάνατο καὶ τῆς μητέρας της ἡ Θεοδοσία, ἀπὸ τὰ πλούτη ποὺ κληρονόμησε, ἔφτειαξε τρεῖς εἰκόνες κοσμημένες μὲ χρυσὸ καὶ ἄργυρο· μία

τοῦ Χριστοῦ, μία τῆς Παναγίας, καὶ μία τῆς ἁγίας Ἀναστασίας. Μοίρασε κατόπιν ὅλη τὴν περιουσία της σὲ φτωχοὺς καὶ ὄρφανά, καὶ ἄρχισε τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνες της σὲ ἓνα μοναστήρι ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν τοποθεσία «Σκοτεινὸ Φρέαρ» καὶ στὴν λεγομένη «Ἀσπαρα Στέρνα».

Εἶχε συμπληρώσει ἐκεῖ 10 χρόνια ἀσκήσεως ὅταν, τὸ 716, ἄρχισε ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων ὁ Ἰσαυρὸς ἔδωξε ἀπὸ τὸ θρόνο βιαιῶς, μὲ ῥαβδιὰ καὶ μαχαίρια, τὸν ἅγιο πατριάρχη Γερμανό, ἐπειδὴ δὲν πειθαρχοῦσε στὶς διαταγές του κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων, καὶ ἀνέβασε στὸ θρόνο τὸν σύγκελλο τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ, κάποιον Ἀναστάσιο, ποὺ συμφώνησε μὲ τὸν Ἰσαυρο καὶ πρόδωσε σὰν ἄλλος Ἰούδας τὸ γέροντά του. Προσπάθησε μάλιστα ὁ Λέων μὲ ἀπεσταλμένους του νὰ κατεβάσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ὑπῆρχε στὴ λεγομένη Χαλκὴ Πύλη τοῦ τείχους τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὰ κατάφερε, τὴν ξεκρέμασε; Ὁχι. Γιατί; Διότι ἀκούστηκε μιὰ φωνή· —Κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τὴν εἰκόνα! Ποιὸς φώναξε; ἱερεὺς, ἱεροκήρυκας, θεολόγος, πατριάρχης; Ὁχι. Μιὰ γυναίκα! Ἦταν ἡ ἁγία Θεοδοσία, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Αὐτὴ μαζὶ μὲ ἄλλες γυναῖκες τόλμησε καὶ πῆγε ἐκεῖ, φώναξε καὶ διαμαρτυρήθηκε. Καὶ μόνο αὐτό; Ἐπιασαν τὴ σκάλα, ὅπου εἶχε ἀνεβῆ ἓνας σπαθάριος γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν εἰκόνα, τὴν ἔρριξαν κάτω μαζὶ μ' αὐτόν, καὶ πέφτοντας ὁ σπαθάριος σκοτώθηκε. Ἐν συνεχείᾳ ἦρθαν στὸ πατριαρχεῖο καὶ λιθοβολοῦσαν τὸν εἰκονομάχο Ἀναστάσιο, τὸν ἀνάξιο διάδοχο τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ. Τότε κάποιος, ποὺ τὶς εἶχε δεῖ στὴ Χαλκὴ Πύλη, τὶς ἀναγνώρισε, τὶς ὑπέδειξε, καὶ ἔτσι τὶς συνέλαβαν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλες γυναῖκες ἀποκεφαλί-

σθηκαν άμέσως. Τήν όσία Θεοδοσία όμως τή θανάτωσε ένας άγιος δήμιος με πρωτοφανή τρόπο· πήρε τó κέρατο από ένα κριάρι ή βόδι, τής τó έμπηξε και διαπέρασε μ' αυτό τó λαιμό της. "Έτσι έλαβε τó στεφάνι του μαρτυρίου.

* * *

Άλλά σήμερα, 29 Μαΐου, έκτός από τή μνήμη τών δύο άγιών Θεοδοσιών, έχουμε και τή **θλιβερή επέτειο** ενός άλλου γεγονότος τής έθνικής μας ιστορίας.

29 Μαΐου 1453. "Αν πιάσης παιδιά του γυμνασίου και του λυκείου και τά ρωτήσης «τί έγινε στις 29 Μαΐου;», δέν θα ξέρουν νά σοϋ ποϋν. "Αν τά ρωτήσης για άλλα πράγματα, είνε πολύ κατατοπισμένα, τά ξέρουν όλα. "Άλλοτε ή ήμέρα αυτή έωρταζόταν πένθιμα. "Όλοι, μικροί και μεγάλοι, λαός και άρχοντες, πήγαιναν στους ναούς και τελούσαν μνημόσυνο ύπέρ αναπαύσεως τής ψυχής του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, του τελευταίου αυτοκράτορα τής Κωνσταντινουπόλεως.

29 Μαΐου 1453, **ήμέρα αποφράδα, θλιβερή, καταραμένη**, ήμέρα κατά τήν όποία ή Κωνσταντινούπολις, ή βασίλισσα τών πόλεων, έπεσε στα χέρια του Μωάμεθ και τών Τούρκων. Τήν πολιορκήσαν πολύ, και τέλος μπήκαν μέσα, πρωί - πρωί σαν σήμερα. Δέν είχε ακόμα τελειώσει ή λειτουργία για τή μνήμη τής άγίας Θεοδοσίας. Σε κάποιο ναό τής Πόλεως έώρταζαν οί Βυζαντινοί τήν έορτή τής παρθενομάρτυρος και τής όσιομάρτυρος. Και τότε **ό Μωάμεθ μπήκε μέσα.**

Τό τί έπακολούθησε είνε άπερίγραπτο. "Έβαλε φωτιά, έκαψε σπίτια, λήστεψε, λεηλάτησε, ξεκοίλιασε γυναίκες, άτίμασε παρθένες, σκότωσε μικρά παιδιά. Προχώρησε, πήγε στην Άγια-Σοφία, έσπασε τες σιδερένιες πόρτες, μπήκε μέσα, σκότωσε όσους είχαν καταφύγει στη μεγάλη εκκλησία, βάφτηκε ό ναός από τó αίμα, πλημμύρησε τó δάπεδο. Μουτζούρωσαν τες άγιες εικόνες, έβγαλαν τά μάτια τών άγιών και τών μαρτύρων, κατούρησαν –με συγχωρείτε– στις κολυμβήθρες. Τόλμησαν άκόμη κι άνέβηκαν πάνω στην άγια τράπεζα και χόρευαν! Πέταξαν τόν άγιο άρτο και τó άγιο αίμα! Άνέβηκαν σαν καλικάντζαροι πάνω στον τροϋλλο τής Άγια-Σοφίας και ξερρίζωσαν τόν τίμιο σταυρό. **"Όργιο, φοβερό όργιο!...**

29 Μαΐου έγιναν αυτά τά πράγματα. Άπό τότε, από τήν αποφράδα εκείνη μέρα, πέρασαν χρόνια. Ήταν ή συμφορά αυτή τιμωρία για τες άμαρτίες του γένους μας. Άλλά δέν ήταν αυτή ή μόνη συμφορά. Ήρθε ύστερα και μιá δεϋτερη συμφορά, μεγαλύτερη από τή

συμφορά τής Κωνσταντινουπόλεως. "Η άλλη συμφορά ποιά ήταν· ή **Μικρασιατική Καταστροφή**. Λένε –συμφωνώ κ' έγώ–, ότι ή καταστροφή τής Μικρής Άσίας ήταν μεγαλύτερη από τήν καταστροφή τής Κωνσταντινουπόλεως. Μεγάλη καταστροφή. Πάλι για τες άμαρτίες μας. Και τώρα; Τώρα... Δέν τολμώ νά σάς πώ, ότι ύπάρχει κίνδυνος νά μās έρθη νέα συμφορά, άκόμη μεγαλύτερη από αυτές. Θεέ μου Θεέ μου!

Και οί "Έλληνες; Άδιάφοροι... Τί θα μās σώση; Δέν θα μās σώσουν οϋτε οί πολιτικοί οϋτε τά κόμματα οϋτε τίποτε από τά άλλα που θεωρούμε άξιο έμπιστοσύνης. "Ένα θα μās σώση. Τό είπα, τó λέω, και τó φωνάζω κατ' επανάληψιν· "Ένα θα μās σώση· **ή μετάνοια!** Διότι όλοι, μικροί και μεγάλοι, λαός και κληρος και άρχοντες, έχουμε άμαρτήσει, και γι' αυτό έχουμε άνάγκη μετανοίας και έπιστροφής. "Έάν μετανοήσουμε, θα κάνη πάλι ό Θεός τó θαϋμα του· εάν δέν μετανοήσουμε, τότε πρέπει νά περιμένουμε κάποια νέα μεγαλύτερη συμφορά.

Αυτά έορτάζουμε, άγαπητοί μου. Τήν παρθενομάρτυρα άγία Θεοδοσία, τήν όσιομάρτυρα άγία Θεοδοσία, και τήν επέτειο τής άλώσεως τής Πόλεως. Γι' αυτό τέτοια μέρα έπρεπε νά τελούνται μνημόсуна σε όλους τους ναούς ύπέρ αναπαύσεως του μεγάλου ήρωος και πατριώτου και Χριστιανού, του **βασιλέως Κωνσταντίνου Παλαιολόγου**, ό όποιος πριν τήν τελευταία ήμέρα, τήν προγουμένη τί έκανε; Κάτι που δέν τó κάνει κανείς σήμερα. Πήγε στο ναό τής Άγίας Σοφίας για τή θεία λειτουργία ξυπόλητος· γονάτισε, έκλαψε, παρακάλεσε τó Θεό· ζήτησε συγγνώμη απ' όλο τó εκκλησίασμα –ήταν ή τελευταία ήμέρα τής ζωής του–, με δάκρυα κοινώνησε τά άχραντα μυστήρια, και μετά άνέβηκε στα τείχη. Και εκεί, σαν λιοντάρι, άγωνίστηκε μέχρι τήν τελευταία πνοή του. Αίωνία ας είνε ή μνήμη Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου και όλων τών χιλιάδων εκείνων Χριστιανών που έπесαν κατά τήν "Αλωσι. Και αίωνία ας είνε ή μνήμη τών χιλιάδων και εκατομμυρίων εκείνων άλλων "Ελλήνων, οί όποιοι έπесαν κατά τήν φοβερή Μικρασιατική Καταστροφή από ένα χειρότερο Μωάμεθ, νεώτερο τύραννο και μισέλληνα, τόν Κεμάλ.

"Ας παρακαλέσουμε σήμερα τó Θεό, διά πρεσβειών τής ύπεραγίας Θεοτόκου, τής άγίας παρθενομάρτυρος Θεοδοσίας και τής άγίας όσιομάρτυρος Θεοδοσίας, **νά ελεήση τó γένος μας· άμήν.**

(†) έπίσκοπος Αύγουστίνος